

แนวทางการเขียนผลงานวิชาการในสาขาการพยาบาลศาสตร์ไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ Guidelines for writing academic works in nursing science: Without the violating of copyright Law

ชัชวาล วงศ์สารี¹, เปรมวดี คฤหเดช¹, เกตุนรินทร์ บุญคล้าย²
Chutchavarn Wongsaree¹, Premwadee Karuhadej², and Ketnarin Bunklai

¹อาจารย์ประจำ วิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

¹Instructor, Collage of Nursing and Health, Suan Sunandha Rajabhat University

²อาจารย์ประจำ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นพรัตน์วชิระ

²Instructor, Boromarajonani College of Nursing Nopparat Vajira

Received: July 3, 2018

Revised: October 10, 2019

Accepted: November 27, 2018

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายแนวทางการเขียนผลงานวิชาการในสาขาการพยาบาลศาสตร์ไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์และผู้เขียนมุ่งเสนอให้นักวิชาการพยาบาลได้ศึกษาทำความเข้าใจแนวทางให้ชัดเจนก่อนลงมือเขียนผลงานทางวิชาการสำหรับประกอบการขอตำแหน่งที่สูงขึ้นหรือก่อนเผยแพร่ผลงานวิชาการทางสื่อต่างๆ เนื้อหาในบทความประกอบด้วย (1) ความหมายและลักษณะลิขสิทธิ์ผลงานวิชาการในสาขาศาสตร์การพยาบาล (2) แนวทางการเขียนผลงานวิชาการในสาขาการพยาบาลศาสตร์ไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ (3) ลักษณะการเขียนอ้างอิงให้ครอบคลุมเพียงพอตามหลักกฎหมายลิขสิทธิ์ (4) การตรวจจับการโจรกรรมทางผลงานวิชาการด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป (5) กรณีศึกษาจากคำพิพากษาศาลฎีกาเกี่ยวกับการคัดลอกผลงานทางวิชาการ

คำสำคัญ: แนวทางการเขียนผลงานวิชาการ, ผลงานวิชาการในสาขาพยาบาล, การละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์, การคัดลอกผลงานวิชาการ

Abstract

The article aimed at explaining the guidelines for writing academic works in nursing science by violating of copyright Law and provide my academic staff with a clear understanding of the approach before writing academic papers for higher positions or for dissemination of academic papers. This article consists of: (1) the meaning and nature of copyright in academic work in nursing science. (2) the guiding for writing academic works in nursing science by violating of copyright Law . (3) the use of references according to copyright law. (4) the detection of plagiarism academic theft by program. (5) Case study: Judgment of the Supreme Court on plagiarism

Keywords: guidelines for writing academic works, academic writing in nursing science, violation of copyright Law, plagiarism

บทนำ

โลกยุคปัจจุบันถูกพัฒนาอย่างรวดเร็วด้วยหลักฐานเชิงประจักษ์ เทคโนโลยีสารสนเทศและปัญญาประดิษฐ์ ซึ่งข้อมูลข่าวสารที่ถูกจัดการความรู้รวมถึงผลงานวิจัยถูกเผยแพร่วันละหลายล้านชิ้นงานทั่วโลกซึ่งผลงานเหล่านี้ถูกเรียกว่า “ผลงานวิชาการ” (Commission on Civil Service in Higher Education, 2017) ผลงานวิชาการที่ถูกผลิตขึ้นและเผยแพร่ผ่านสื่อต่าง ๆ นั้นล้วนมีผลกระทบต่อนั้นๆ ในวงกว้าง บางชิ้นงานที่ถูกผลิตขึ้นให้ประโยชน์ตอบแทนเป็นมูลค่ามหาศาล (Tachaprasertporn, 2013) เช่น ผลงานวิจัย ตำรา หนังสือ บทความวิชาการ สิ่งประดิษฐ์นวัตกรรม รวมถึงงานเขียนวิจารณ์ตามแนวคิดรูปภาพ สื่อวิดีโอที่แพร่ในโซเชียลมีเดีย เป็นต้น ข้อเสนออันเป็นสิ่งบ่งบอกลิขสิทธิ์จะผูกติดกับผลงานวิชาการนั้น ๆ เสมอ (Kuljitjveewong, 2014) บ่อยครั้งที่เกิดข้อขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่ต้องฟ้องเป็นคดีในชั้นศาล เพื่อป้องกันการเกิดปัญหาในวงวิชาการและวงการนักแสดง หน่วยงานยุติธรรมจึงต้องหามาตรการมาจัดระเบียบ สร้างความเป็นธรรมให้เจ้าของผลงาน มาตรการนี้ก็คือ กฎหมาย ที่เข้ามากำกับดูแลให้การคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์หรือที่เรียกว่า “ลิขสิทธิ์” ซึ่งเรียกว่า กฎหมายลิขสิทธิ์นั่นเอง

ภายใต้การคุ้มครองลิขสิทธิ์ของอนุสัญญากรุงเบอร์ลินและข้อความตกลงทริปส์ (TRIPs) ที่ให้ทุกประเทศทั่วโลกยึดหลักเกณฑ์เดียวกันในการคุ้มครองลิขสิทธิ์ (Thaweechai, 2017) ประเทศไทยจึงเริ่มให้ความสำคัญกับลิขสิทธิ์อย่างจริงจังโดยมีพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นกฎหมายกำหนดกรอบขอบเขตลิขสิทธิ์และพัฒนาตามการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเรื่อยมาจนถึงฉบับล่าสุด คือพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2558 ซึ่งสรุปเนื้อหาใจความหลักเกี่ยวกับผลงานวิชาการที่พยาบาลต้องรู้คือตามมาตรา 6 ที่ระบุว่า งานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ งานสร้างสรรค์ประเภทวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ ของผู้สร้างสรรค์ไม่ว่างานดังกล่าวจะแสดงออกโดยวิธีหรือรูปแบบอย่างใด ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์จัดเป็นหนึ่งในกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา (Kuljitjveewong, 2014) จึงถูกพัฒนาให้ทันการเปลี่ยน

สังคมอยู่เสมอปัจจุบันประเทศไทยเริ่มคุ้มครองลิขสิทธิ์บนสื่อดิจิทัล บุคคลที่กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์จะต้องโทษด้วยถูกพิพากษาสูงสุดทั้งทางอาญา แพ่ง ต่างปรากฏให้เห็นในประเทศไทยมาแล้วทั้งสิ้น (Sindam, 2016) เหตุจากการสร้างผลงานวิชาการทำให้บุคคลที่เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายต้องได้รับประโยชน์เต็มที่ อาทิ ค่าตอบแทน การขึ้นตำแหน่งระดับสูงจากการใช้ผลงานนั้นประกอบการเข้าสู่ตำแหน่ง และผลงานสร้างสรรค์ทางวิชาการยังผูกติดกับชื่อเสียงของบุคคลนั้น ๆ อีกด้วย กล่าวโดยสรุปผลงานวิชาการตามกฎหมายลิขสิทธิ์ เป็นผลงานที่มีผลต่อการได้ประโยชน์และเสียประโยชน์ของบุคคลดังตัวอย่างกึ่งสมมติที่ผู้เขียนสรุปความเพื่อให้ผู้อ่านสะท้อนคิด ดังเหตุการณ์ต่อไปนี้ “อาจารย์มหาชัยของรัฐบาลปัจจุบันดำรงตำแหน่งคณบดี ซึ่งก่อนเข้าสู่ตำแหน่งนี้ได้เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้ลูกศิษย์ระดับปริญญาโท หลังลูกศิษย์คนนี้สำเร็จการศึกษาได้รับเข้ามาทำงานในตำแหน่งอาจารย์ที่สถาบันเดียวกัน ด้วยพันธกิจของอาจารย์ระดับอุดมศึกษาคณาจารย์ต้องศึกษาวิจัยเพื่อหาองค์ความรู้ใหม่ทุกปี อาจารย์ท่านนี้จึงให้ลูกศิษย์ที่ตนเคยเป็นที่ปรึกษาทำงานวิจัยโดยขอรับเงินสนับสนุนการวิจัยจากเงินแผ่นดินของมหาวิทยาลัยโดยใช้ตนเองเป็นชื่อหลักและให้ลูกศิษย์เป็นผู้ร่วมวิจัย ต่อมาอาจารย์ท่านนี้ได้ใช้ผลงานวิจัยนี้เป็นเรื่องหลักยื่นประกอบการขอตำแหน่งทางวิชาการ ต่อมาได้รับพิจารณาอนุมัติให้ได้รับตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และเหตุจากการที่ได้รับตำแหน่งวิชาการนี้ทำให้อาจารย์เกิดภูมิฐานะทางวิชาการสูงขึ้นผนวกกับวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอกที่มีมาก่อนจึงถูกเลือกสรรเข้าสู่ตำแหน่งคณบดี หลังจากนั้น 1 ปี มีผู้ตรวจสอบพบว่าผลงานวิจัยหลักที่อาจารย์ท่านนี้ใช้ประกอบการขอตำแหน่งทางวิชาการมีลักษณะคล้ายคลึงกันกับวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของผู้วิจัยร่วม และผู้ตรวจสอบพบได้ทำหนังสือประกอบหลักฐานยื่นฟ้องไปที่หน่วยงานที่มีอำนาจตรวจสอบผลการตรวจสอบพบว่าผลงานวิจัยข้างต้นได้คัดลอกดัดแปลงมาจากวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัยร่วมร้อยละ 84 ซึ่งเข้าข่ายการละเมิดลิขสิทธิ์ทางกฎหมาย....” ประเด็นชวนคิดจากสถานการณ์ดังกล่าว คือ ผลการตัดสินที่จะเกิดขึ้นมีผลต่อตำแหน่งคณบดี ตำแหน่งทางวิชาการ โทษทางอาญา โทษทางแพ่ง โทษทางจริยธรรมของอาจารย์ผู้นั้นอย่างแน่นอน ความรุนแรงทางแพ่งกับการชดใช้ย่อมเกิด

ขึ้นกับกรณีนี้ ดังนั้นพยาบาลวิชาชีพปฏิบัติการและอาจารย์พยาบาลต่างต้องเขียนผลงานทางวิชาการเพื่อประกอบการขอตำแหน่งที่สูงขึ้นหรือเพื่อเผยแพร่ความรู้ทางสื่อต่าง ๆ นักวิชาการพยาบาลเหล่านี้ซึ่งเป็นทั้งผู้สร้างความรู้และผู้ใช้ความรู้จากผู้อื่นในเวลาเดียวกัน อนึ่งการเขียนเสนอความคิดที่คล้ายกันกับความคิดของนักวิชาการที่เขียนไว้ก่อนย่อมเกิดขึ้นได้เสมอและโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปก็สามารถตรวจจับการคัดลอกด้วยรูปแบบต่าง ๆ ได้เช่นกัน ดังนั้นเพื่อป้องกันปัญหาการคัดลอกหรือการโจรกรรมทางผลงานวิชาการ ผู้เขียนจึงได้วิเคราะห์เรียบเรียงพร้อมเสนอแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการเขียนผลงานวิชาการในสาขาพยาบาลศาสตร์ไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ โดยบางหัวข้อได้ยกคำพิพากษาของศาลฎีกาในคดีที่เกี่ยวข้องมาวิเคราะห์อธิบายประกอบด้วย

1. ความหมายและลักษณะลิขสิทธิ์ผลงานวิชาการในศาสตร์การพยาบาล

ผลงานสร้างสรรค์วรรณกรรมในศาสตร์การพยาบาล จะประกอบไปด้วยชื่อ ความหมาย ลักษณะของผลงาน และชื่อผู้สร้างสรรค์ผลงานนั้น ๆ ผลงานวิชาการในสาขาพยาบาลศาสตร์จึงถูกคุ้มครองตาม มาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ด้วย (The Royal Thai Armed Forces, 1994) ดังนี้

1.1 ลิขสิทธิ์ (Copyright) หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของผู้ที่สร้างสรรค์งาน ที่จะสามารถกระทำการใด ๆ กับงานที่ตนได้รังสรรค์ขึ้น เช่น การจำหน่าย จ่ายแจก ดัดแปลง ทำซ้ำ หรือเผยแพร่ ไม่ว่างานดังกล่าวนั้นจะสามารถจับต้องได้ หรือจับต้องไม่ได้ ประเภทของลิขสิทธิ์ที่กฎหมาย กำหนด ได้แก่ ศิลปกรรม ดนตรีกรรม นาฏกรรม วรรณกรรม โสตทัศนศึกษา ภาพยนตร์ สื่อบันทึกเสียง งานแพร่ภาพ งานกระจายเสียง หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ หรือ แผนกศิลปะ เป็นต้น ซึ่งผลงานวิชาการในศาสตร์การพยาบาลถูกตีความอยู่ในผลงานสร้างสรรค์ด้านวรรณกรรม

1.2 ลักษณะของผลงานวิชาการในศาสตร์การพยาบาล ซึ่งผู้เขียนได้วิเคราะห์และอ้างอิงลักษณะของผลงานวิชาการในศาสตร์การพยาบาลตามประเภทผลงานทางวิชาการตามเอกสารแนบท้ายประกาศ ก.พ.อ. เรื่อง หลัก

เกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ. 2560 หน้า 41 ซึ่งแบ่งผลงานวิชาการไว้ 4 กลุ่มรวม 15 ประเภท ขอยกตัวอย่างผลงานทางวิชาการที่พบได้ในศาสตร์การพยาบาล 9 ประเภท (Commission on Civil Service in Higher Education, 2017) ดังนี้

1.2.1 กรณีศึกษา นิยามว่า งานเขียนที่เกิดจากบุคคลหรือสถาบัน (หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน รัฐบาล ฯลฯ) ศึกษาเหตุการณ์ การบริหารจัดการ คดีหรือกรณีที่เกิดขึ้นจริง มาจัดทำเป็นกรณีศึกษาเพื่อใช้ในการสอน (Teaching case study) ทั้งนี้ โดยการรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ตามหลักวิชาการถึงสาเหตุปัญหาและปัจจัยอื่น ๆ นำมาประกอบการตัดสินใจและกำหนดทางเลือกในการแก้ไขปัญหาตามหลักวิชาหรือทำข้อเสนอในการพัฒนาองค์กรหรือเพื่อให้เกิดความเข้าใจในพฤติกรรมของบุคคลหรือพฤติกรรมขององค์กรเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการวิเคราะห์หาเหตุผลและแนวทางในการตัดสินใจตามหลักวิชาการหรือเพื่อวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและการใช้ดุลพินิจตัดสินใจในคดีนั้น ๆ (หน้า 51)

1.2.2 งานแปล นิยามว่า งานแปลจากตัวงานต้นแบบที่เป็นงานวรรณกรรม หรืองานด้านปรัชญา หรือประวัติศาสตร์ หรือวิทยาการสาขาอื่นบางสาขาที่มีความสำคัญและทรงคุณค่าในสาขานั้น ๆ ซึ่งนำมาแปลแล้วจะเป็นการเสริมสร้างความก้าวหน้าทางวิชาการที่ประจักษ์ชัดเป็นการแปลจากต่างประเทศเป็นภาษาไทย หรือแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ หรือแปลจากภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง (หน้า 52)

1.2.3 ผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนการเรียนรู้ นิยามว่า ผลงานวิชาซึ่งอาจดำเนินงานในรูปแบบการศึกษาหรือการวิจัยเชิงทดลองหรือวิจัยและพัฒนา มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมคุณลักษณะที่พึงประสงค์หรือแก้ไขพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน องค์ประกอบของผลงานประกอบด้วยคำอธิบายหรือข้อมูลหลักฐานสำคัญ ได้แก่ (1) สภาพปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน (2) แนวคิด ทฤษฎี หลักการและเหตุผลหรือความเชื่อที่ผู้สอนใช้ในการออกแบบการเรียนการสอนที่เป็นนวัตกรรมเพื่อส่งเสริมผู้เรียนหรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ นวัตกรรมดังกล่าวอาจเป็นรูปแบบใหม่ของการสอนหรือเป็นการ

สอนแนวใหม่ หรือเป็นงานประดิษฐ์คิดค้นพัฒนาขึ้นใหม่ กิจกรรมใหม่หรือเทคนิคใหม่ในการจัดการเรียนการสอน รวมถึงการสร้างพัฒนาสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนใหม่ และ (3) กระบวนการและผลลัพธ์ในการนำนวัตกรรม นั้นไปทดลองใช้กับผู้เรียนในสถานการณ์จริง แสดงผลในการพัฒนาผู้เรียนให้มีลักษณะที่พึงประสงค์ โดยมีหลักฐานข้อมูลว่าได้เกิดการเปลี่ยนแปลงในผู้เรียนในทิศทางที่พึงประสงค์ก่อให้เกิดการเรียนรู้ทั้งในผู้เรียนและผู้สอน (หน้า 48)

1.2.4 งานวิจัย นิยามว่า ผลงานวิชาการที่มีการศึกษาหรือค้นคว้าอย่างเป็นระบบด้วยวิธีวิทยาการวิจัยที่เป็นที่ยอมรับในสาขานั้นๆและมีที่มาและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เป็นคำตอบหรือข้อสรุป รวมทั้งจะนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ (งานวิจัยพื้นฐาน) หรือการนำวิชาการนั้นมาใช้ประโยชน์ (งานวิจัยประยุกต์) หรือการพัฒนาอุปกรณ์หรือกระบวนการใหม่ที่เกิดขึ้นประโยชน์ (หน้า 42)

1.2.5 สิทธิบัตร นิยามว่า เป็นสิทธิตามกฎหมายสิทธิบัตร (หน้า 57) ซึ่งเนื้อความทางกฎหมายจะเป็นลักษณะเฉพาะขอให้ผู้อ่านสืบค้นอ่านประกอบ หากสนใจ

1.2.6 ผลงานวิชาการรับใช้สังคม นิยามว่า ผลงานวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมมีการจัดเวทีนำเสนอผลงานในพื้นที่หรือการเปิดให้เยี่ยมชมพื้นที่และจะต้องมีการเผยแพร่สู่ที่สาธารณะอย่างกว้างขวางในลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่สอดคล้องกับผลงาน โดยการเผยแพร่นั้นจะต้องมีการบันทึกเป็นเอกสารหรือลายลักษณ์อักษรที่สามารถใช้อ้างอิงหรือศึกษาค้นคว้าต่อไปได้ (หน้า 61)

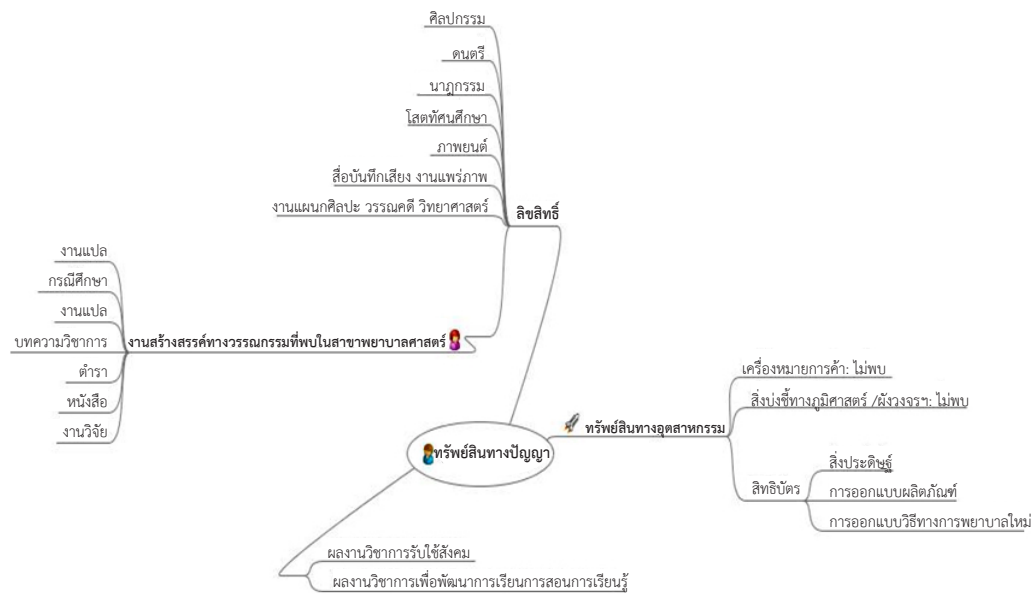
1.2.7 บทความวิชาการ นิยามว่า ผลงานเขียนทางวิชาการซึ่งมีการกำหนดประเด็นที่ต้องการอธิบายหรือวิเคราะห์อย่างชัดเจน ทั้งนี้มีการวิเคราะห์ประเด็นดังกล่าวตามหลักวิชาการ โดยมีการสำรวจวรรณกรรมเพื่อสนับสนุนจนสามารถสรุปวิเคราะห์ในประเด็นนั้นได้ อาจเป็นการนำความรู้มาจากแหล่งต่างๆมาประมวลร้อยเรียงเพื่อวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ โดยที่ผู้เขียนแสดงทัศนะของตนไว้อย่างชัดเจนด้วย (หน้า 66)

1.2.8 ตำรา นิยามว่า เอกสารทางวิชาการที่เรียบเรียงอย่างเป็นระบบ อาจเขียนเพื่อตอบสนองเนื้อหาทั้งหมดของรายวิชา หรือส่วนหนึ่งของวิชา ซึ่งเกิดจากการนำข้อค้นพบจากทฤษฎี จากงานวิจัยของผู้เขียนหรือความรู้ที่ค้นคว้ามาวิเคราะห์ สังเคราะห์ รวบรวมและเรียบเรียงโดยมีมโนทัศน์ของผู้เขียนกำหนดไว้เป็นแกนกลางซึ่งสัมพันธ์กับมโนทัศน์ย่อยอื่นอย่างเป็นระบบ มีเอกภาพสัมพันธ์ภาพและสารัตถภาพตามหลักการเขียนที่ดี ใช้ภาษาที่เป็นมาตรฐานทางวิชาการและให้ความรู้ใหม่เป็นความรู้สำคัญที่มีผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อวงการวิชาการนั้น ๆ (หน้า 62)

1.2.9 หนังสือ นิยามว่า งานวิชาการที่เกิดจากการค้นคว้าศึกษาความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างรอบด้านและลึกซึ้ง มีการวิเคราะห์และเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วยมโนทัศน์หลักที่เป็นแกนกลางและมโนทัศน์ย่อยที่สัมพันธ์กัน มีความละเอียดลึกซึ้งใช้ภาษาที่เป็นมาตรฐานวิชาการ ให้ทัศนะของผู้เขียนที่สร้างเสริมปัญญาความคิดและสร้างความแข็งแกร่งทางวิชาการให้แก่สาขาวิชานั้นๆหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง เนื้อหาของหนังสือไม่จำเป็นต้องสอดคล้องหรือเป็นไปตามข้อกำหนดของหลักสูตรหรือวิชาใดวิชาหนึ่งในหลักสูตรและไม่จำเป็นต้องนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนในวิชาใดวิชาหนึ่ง (หน้า 64)

กล่าวโดยสรุปผลงานวิชาการสาขาพยาบาลศาสตร์ 9 ประเภท ตามรูปที่ 1 ที่กล่าวมาข้างต้นต้องเกิดจากการกระบวนการพัฒนาวิชาการตามข้อบังคับของสถาบันอุดมศึกษานั้นๆ ซึ่งผู้มีอำนาจต้องแต่งตั้งมีผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภายในและภายนอกสถาบันตรวจสอบประเมินผลงานดังกล่าวให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาการ

และบางรายการอาจจำเป็นต้องมีเลขที่ลิขสิทธิ์ตามกฎหมายกำหนดด้วย ผลงานวิชาการเหล่านี้จึงมีลิขสิทธิ์ผูกติดไปพร้อมกับการเผยแพร่ ฉะนั้นนักวิชาการพยาบาลต้องตรวจสอบความคิดที่ผู้อื่นเสนอเผยแพร่ไว้ก่อนแล้วให้ครอบคลุมด้วยการทบทวนวรรณกรรมที่ลึกซึ้ง และต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการเขียนผลงานทางวิชาการในสาขาการพยาบาลศาสตร์ไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ รายละเอียดตามหัวข้อถัดไป

ภาพ 1 สรุปผังความคิดอุปสรรคทางปัญญาที่พบในสาขาพยาบาลศาสตร์

2. แนวทางการเขียนผลงานวิชาการในสาขาการพยาบาลศาสตร์ไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์

การคัดลอกผลงานทางวิชาการ หมายถึง การใช้งานหรือความคิดของบุคคลอื่นโดยไม่เขียนระบุถึงที่มาของความคิดนั้นหรือแสดงการรับรู้ความเป็นทรัพย์สินทางปัญญาของผู้นั้น เพื่อให้ดูเหมือนเป็นงานหรือความคิดของตนเอง (Tampa, 2013) การโจรกรรมทางวิชาการถือเป็นขาดจริยธรรมของนักวิชาการและในบางกรณีอาจเข้าข่ายการละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ด้วย จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาพยาบาลศาสตร์ พบว่า “.....ปัจจุบันการละเมิดลิขสิทธิ์ทางผลงานทางวิชาการสาขาพยาบาลศาสตร์มีเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ด้วยใจที่เอื้ออาทรของเจ้าของผลงานผนวกกับความเป็นพยาบาลที่มีความเมตตาธรรมสูง จึงไม่มีการฟ้องร้องหรือทำให้เป็นคดีในชั้นศาล....” อย่างไรก็ตามนักวิชาการทางการพยาบาลต้องตระหนักเกี่ยวกับการละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ให้มากขึ้นและต้องพิจารณาตัวบทกฎหมายให้ละเอียด รอบครอบ ชัดเจนและรัดกุมให้มากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการง่ายต่อการหาความรู้ดังกล่าวผู้เขียนจึงเสนอแนวทางการเขียนผลงานวิชาการในสาขาการพยาบาลศาสตร์ไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ ไว้ 4 กรณี (Kuljitjveewong., 2014; Tampa, 2013) ดังนี้

2.1 การถอดความจากผลงานที่เผยแพร่ไว้แล้ว (paraphrase) หมายถึง การอ่านจับใจความคิดของ

ข้อความก่อนสรุปความเขียนด้วยโครงสร้างประโยคใหม่ แต่คงความหมายเดิมหรือคล้ายเดิมรวมถึงการแปลภาษาอื่นมาเป็นภาษาไทย และการปะติดปะต่อผลงานของนักวิชาการอื่นเข้าด้วยกันที่ต่างจากต้นฉบับเดิมแต่ยังให้ความหมายคล้ายเดิม (patchwork, mosaic) แนวทางปฏิบัติ (1) ต้องเขียนข้อความระบุที่มาตามสมควร โดยระบุรายละเอียดว่าดัดแปลงมาจากต้นฉบับของใครบ้าง ตัวอย่าง เช่น บทบาท 4 มิติของผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล (สรุปจาก : ชัชวาล วงศ์สารีและอุทัยวรรณ พงษ์บริบูรณ์, 2557) (เรียบเรียง จาก : ชัชวาล วงศ์สารีและอุทัยวรรณ พงษ์บริบูรณ์, 2557 และ เปรมวดี คฤหเดช, 2561) เป็นต้น (2) การแปลงงานของบุคคลอื่นสามารถทำได้บางตอนตามสมควร แต่หากต้องแปลจำนวนมากต้องได้รับหนังสืออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนเสมอ

2.2 การคัดลอกแบบคำต่อคำหรือวลีต่อวลีจากผลงานที่เผยแพร่ไว้แล้ว (Verbatim and Apt phrase) หมายถึง การเขียนคัดลอกข้อความของผู้อื่นทำซ้ำโดยไม่มีการดัด ดัดแปลงใด ๆ แนวทางปฏิบัติ (1) ต้องใส่คำหรือวลีที่คัดลอกอยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ “.....” พร้อมทำตัวอักษรเอียงและระบุที่มี ตัวอย่างเช่น “1) ผู้ป่วยโรคไตวายเรื้อรังระยะสุดท้ายที่ฟอกเลือดด้วยเครื่องไตเทียมที่มีอาการบวมขึ้นอย่างรวดเร็ว เหนื่อย หอบ หายใจลำบาก นอนราบไม่ได้ให้รับมาพบแพทย์ที่ห้องฉุกเฉิน

ของโรงพยาบาลทันทีหรือเข้ารับบริการฟอกเลือดฉุกเฉินในสถานพยาบาลที่รับฟอกเลือดที่อยู่ใกล้ที่สุดอย่างเร่งด่วน 2) กรณีมีอาการตามข้อ 1) ให้ท่านโทรมาแจ้งอาการฉุกเฉินของท่านกับพยาบาลไตเทียมโดยตรงในเวลาทำงานหรือโทรแจ้งที่แผนกฉุกเฉินที่เบอร์โทรฉุกเฉิน เพื่อที่จะได้รายงานให้แพทย์ทราบและเตรียมอุปกรณ์สำหรับการฟอกเลือดอย่างเร่งด่วนให้แก่ท่าน” (คัดลอกจาก ชัชวาล วงศ์สารี, 2560) เป็นต้น (2) การคัดลอกบทร้อยกรอง คือ โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ให้ถือปฏิบัติตามข้อ (1) แต่ต้องไม่เกิน 250 คำ หากเป็นร้อยกรองที่ยาวต้องตัดทอนให้เหลือ 250 คำ (3) การคัดลอกบทร้อยแก้ว ให้คัดลอกได้ไม่เกิน 1,000 คำ หรือร้อยละ 10 แล้วแต่ความสั้นยาวของงานเขียนนั้น แต่คัดลอกได้อย่างน้อย 500 คำ โดยข้อความที่คัดลอกให้ถือปฏิบัติตามข้อ (1) อย่างไรก็ตามการคัดลอกความตามข้อ (1) และข้อ (2) อาจยาวกว่ากฎหมายกำหนดได้เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของความเข้าใจในข้อความนั้นๆ แต่ต้องไม่ขยายต่อเพื่อคัดเลือกเพิ่ม ผู้เขียนความกระชับในภาษาและสื่อความหมายให้ได้ตามคำที่กำหนดเป็นการดีที่สุด

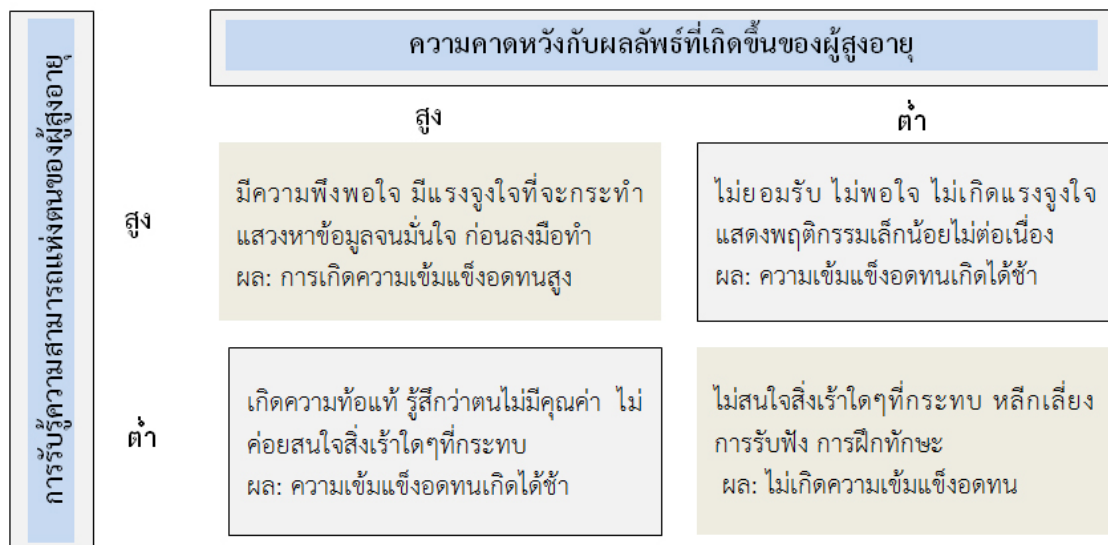
2.3 การคัดลอกหรือดัดแปลงผลงานเดิมของตนเองที่เคยเผยแพร่ไว้แล้วมาใช้ใหม่ (self plagiarism) หมายถึง การนำผลงานวิชาการเก่าของตนเองมาทั้งหมด หรือส่วนใหญ่หรือส่วนที่เป็นสาระสำคัญ โดยไม่มีการพัฒนาหรือปรับปรุงหรือปรับปรุงเพียงเล็กน้อย เพื่อเสนอเป็นความคิดและเขียนแสดงลงเผยแพร่เสมือนว่าเป็นผลงานสร้างสรรค์ที่ตนได้ศึกษา ค้นคว้าหรือเรียบเรียงวิเคราะห์ขึ้นมาใหม่ตามประเภทของผลงานวิชาการนั้น ๆ โดยทั่วไปตามหลักสากลแล้วการคัดลอกผลงานตนเองกระทำได้ 4 ประเภท (Roig, 2010; Supak-Simolcic and Bilic-Zulle, 2013; Supak-Simolcic, 2013) สรุปรายละเอียดโดยสังเขป ดังนี้ 1) การทำซ้ำ (Duplicate) เกิดจากผู้เขียนส่งผลงานวิชาการของตนเองไปตีพิมพ์มากกว่า 1 แหล่งเผยแพร่ โดยอาจเจตนาให้ได้จำนวนผลงานเพิ่มมากขึ้นหรืออาจจะป้องกันการถูกปฏิเสธการตีพิมพ์จากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง สังเกตพฤติกรรมได้จากเนื้อหาบทความไม่ถูกขยายความไปมากกว่าเดิมและไม่มีการอ้างอิงผลงานของตนที่มีลักษณะคล้ายกัน 2) การต่อเติมผลการศึกษาค้นคว้าเดิมของตน (Augmented) การคัดลอกผลงานวิชาการของตนเองประเภทนี้เกิดจากการศึกษาอย่างไม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ (Foocharoen, 2014) แต่ข้อมูลที่ศึกษานั้น

สามารถวิเคราะห์ที่ตอบโจทย์การศึกษาได้แล้วบางส่วน ผู้เขียนจึงได้วิเคราะห์และสังเคราะห์ไปก่อนแต่พอวิเคราะห์ข้อมูลแบบสมบูรณ์แล้วผลการศึกษาค้นพบเพิ่มเติมอาจถูกวิเคราะห์ให้เป็นผลการศึกษาใหม่ แล้วเขียนบทความตีพิมพ์เป็นเรื่องใหม่โดยผู้ศึกษาเดิม และจะส่งไปยังวารสารฉบับใหม่ การคัดลอกลักษณะนี้จะสามารถเลี่ยงโปรแกรมตรวจจับการโจรกรรมวิชาการแบบสำเร็จรอบได้สูง เพราะเนื้อหาจะถูกถอดความใช้ข้อความแบบใหม่ในการนำเสนอความคิด ตั้งข้อสังเกตว่ามักจะไม่นับบทความเรื่องแรกมาการอ้างอิงในบทความเรื่องใหม่ 3) การแบ่งแยกย่อยตีพิมพ์ (Segmented) ตามรายวัตถุประสงค์ การคัดลอกแบบนี้จะพบได้มาก คือ มีการศึกษาวิจัยเพียงเรื่องเดียวกับประชากรกลุ่มเดียว ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแต่ศึกษาหลายวัตถุประสงค์ ผ่านการพิจารณาทางจริยธรรมเดียว แต่ในกระบวนการตีพิมพ์ผู้เขียนจะเขียนแยกผลงานเป็น 2 - 3 บทความโดยในเนื้อความไม่ระบุว่าเป็นส่วนที่ 1 2 หรือ 3 ของงานวิจัยเรื่องเดิมที่เคยตีพิมพ์ไว้แล้ว และมีเจตนาที่ไม่บริสุทธิ์ที่ไม่อ้างอิงบทความที่ตนเผยแพร่ไปก่อนแล้ว 4) การคัดลอกข้อความสำคัญหรือข้อความส่วนใหญ่มาเผยแพร่ซ้ำ (Text recycling) ผลงานวิชาการลักษณะนี้พบได้บ่อยที่สุด และโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปจะตรวจพบได้ไม่ว่าจะอ้างอิงบทความของตนฉบับก่อนหรือไม่ก็ตาม แนวทางปฏิบัติ (1) การนำผลงานวิชาการเดิมของตนมาเสนอแสดงเป็นส่วนหนึ่งของความคิดในผลงานใหม่นั้นผู้เขียนต้องถอดใจความ สรุปความใหม่ สังเคราะห์ให้เข้ากับผลการศึกษาใหม่และระบุชื่อตนเองในการอ้างอิงไปถึงงานวิชาการเดิมให้ชัดเจน (2) หากจำเป็นต้องคัดลอกผลงานเดิมมาแทรกอยู่ในผลงานใหม่แบบไม่ถอดความใหม่ ผู้เขียนต้องแสดงหัวข้องานเดิม ผู้เขียนทุกคน ปีที่พิมพ์สำนักพิมพ์ไว้ในเชิงบรรณในหน้าเดียวกันให้ชัดเจน และเน้นให้ผู้อ่านเห็นการสืบค้นเพิ่มเติม เช่น ผู้สนใจหัวข้อนี้โปรดศึกษาเพิ่มเติมจากงานที่ปรากฏอยู่แล้วของ... ชื่อเรื่อง.... ปีที่พิมพ์... สำนักพิมพ์ เป็นต้น

2.4 การนำข้อมูล รูปภาพ วิดีโอ จากอินเทอร์เน็ต และสื่อสารสนเทศมาใช้ประโยชน์ หมายถึง การคัดลอกแผนภูมิ (chart) กราฟ (graph) แผนผัง (diagram) ภาพวาด (printing) การ์ตูน (cartoon) รูปภาพ (picture) หรือภาพประกอบหนังสือ จากแหล่งนิตยสาร วารสาร หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ตมาใช้ประโยชน์ในการเขียนผลงานวิชาการ

แบบไม่ได้ดัดแปลงใดๆ (Tampa, 2013) แนวทางปฏิบัติ (1) การข้อมูล รูปภาพ วิดีโอ จากอินเทอร์เน็ตและสื่อสารสนเทศมาใช้ประโยชน์ให้คัดลอกได้เพียง 1 ครั้ง/ชิ้นผลงานวิชาการ (2) ให้ระบุแหล่งที่มาของข้อมูล รูปภาพ วิดีโอ จากอินเทอร์เน็ตและสื่อสารสนเทศที่ชัดเจน พร้อม วัน เดือน ปี ที่ผู้เขียนได้นำมาใช้ประโยชน์ด้วย (3) หากมีความจำเป็นต้องคัดลอกเกินกฎหมายกำหนดต้องมีหนังสือรับรองว่า อนุญาตให้ใช้อย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ถือ

ลิขสิทธิ์ในวรรณกรรมนั้นๆด้วย ตัวอย่างเช่น.....คัดลอกจาก บทบาทพยาบาลกับการสร้างความเข้มแข็งอดทนของผู้สูงอายุโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีความสามารถแห่งตนแบบดรูรา โดยชัชวาล วงศ์สารีและคณะ (ชัชวาล วงศ์สารี ภพธรรม วิชาดี และเฉลิมพล กำใจ,2561) อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับความคาดหวัง ผลที่จะเกิดขึ้นตามแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น

ที่มา : แบนดรูรา (1978) สืบค้นจาก http://www.novabizz.com/NovaAce/Personality/Self_Efficaca.htm (27 พฤษภาคม 2561)

รูปที่ 2 ตัวอย่างการคัดลอกแผนภูมิมาใช้ในผลงานตนเองและการเขียนอ้างอิง

2.5 การการโจรกรรมความคิดของผู้อื่นมาเผยแพร่แสดงโดยลงว่าเป็นความคิดของตน หมายถึง การมีพฤติกรรมที่แสดงถึงเจตนาลักนำความคิดของผู้อื่นมาเขียนในผลงานวิชาการของตนโดยมีพฤติการณ์ในการลักเอามาเพื่อแสดงให้คนอื่นดูเสมือนว่าเป็นความคิดของตนเอง แต่อย่างไรก็ตามการเขียนเสนอความคิดของตนเอง โดยไม่ได้ นำความคิดจากการคัดลอกบุคคลอื่น แม้ปรากฏภายหลังว่าความคิดที่เสนอนั้นไปเข้าซ้อนกับบุคคลอื่นที่ได้เสนอความคิดแบบเดียวกันไว้ก่อนหน้าแล้ว ก็ไม่ถือว่าเป็นการโจรกรรมทางความคิดของผู้อื่น เพราะขาดพฤติการณ์ในการลักเอามาและไม่มีเจตนาในการลงให้ผู้อ่านเข้าใจผิด ในวรรคนี้กฎหมายจะตีความตามพฤติการณ์ของผู้เขียนเป็นหลัก แนวทางปฏิบัติ (1) ให้ทบทวนวรรณกรรมให้ลึกซึ้งก่อน

เขียนเสนอความคิดของตนออกมา (2) เขียนเสนอให้เห็นความสอดคล้อง ความแตกต่างและความขัดแย้งอย่างชัดเจน โดยให้เปิดเผยชื่อผู้สร้างสรรค์ผลงานไว้ก่อน เจ้าของความคิดที่ได้เสนอไว้ก่อนให้ครบทุกคน เช่นซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของชัชวาล วงศ์สารี (2559) ที่พบว่า ผู้ป่วยเพศชายโรคไตวายเรื้อรังที่ฟอกเลือดด้วยเครื่องไตเทียม มักจะมีสมรรถภาพทางเพศเสื่อม จากปัญหาทางจิตใจ การรับประทานยาโรคหัวใจและยารักษาโรคความดันโลหิตสูงบางชนิด ผลการค้นพบยังสอดคล้องกับแนวคิดของนรลักษณ์ เอื้อกิจและวินิต หลงละเลิง (2554) ที่ว่าผู้ป่วยโรคหัวใจมีอาการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดก่อให้เกิดปัญหาทางจิตใจระดับสูงและสมรรถภาพทางเพศจะลดลง.... เป็นต้น (3) กรณีชื่อผู้วิจัยหรือผู้ที่เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์มีจำนวนหลายคนจน

เป็นเหตุพัวพันวิสัยที่จะเขียนระบุได้ครบถ้วนตามข้อกฎหมาย บังคับ อนุโลมให้เขียนดังตัวอย่างชัชวาล วงศ์สารี (หัวหน้าโครงการวิจัย) และคณะ (2561).... เป็นต้น

อย่างไรก็ตามก็มักจะเกิดการสับสนกับการเขียนอ้างอิง ในลักษณะที่ไม่เจตนาลึกลงเอาความคิดของคนอื่นมาแอบอ้างว่าเป็นความคิดของอีกคนหนึ่ง ซึ่งบุคคลนั้นไม่มีความรู้เห็นในการเขียนของผู้เขียนผลงานแต่อย่างใด แต่เหตุจากการไม่เข้าใจวิธีการเขียนที่ถูกต้อง ทำให้ผู้เขียนนำข้อความของคนหนึ่งมาเขียนแต่ระบุชื่ออ้างอิงเป็นอีกคนหนึ่ง การเขียนลักษณะนี้มักพบความผิดพลาดบ่อยในกรณีที่มีผู้ร่วมนิพนธ์ตำราหนังสือเหล่านั้นหลายคน และมีเพียง 1-2 คนรับผิดชอบเป็นบรรณาธิการ เช่น อุดม ไกรฤทธิชัย เป็นผู้รับผิดชอบเรื่อง Adequacy of Hemodialysis และยังมีนักวิชาการท่านอื่นรับผิดชอบนิพนธ์งานวิชาการหัวข้ออื่นในเล่มด้วย โดยมีประเสริฐ ธนกิจจารุและสุพัฒน์ วานิชย์การ เป็นผู้รวบรวมผลงานเขียนของทุกคนมาจัดทำเป็นเล่มและตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาหรือที่เรียกว่า “บรรณาธิการงานเขียนวิชาการ” ผลงานทางวิชาการที่ทุกคนนิพนธ์ถูกเรียงตามบทในชื่อตำรา การฟอกเลือดด้วยเครื่องไตเทียม และการพยาบาล ตำราดังกล่าวถูกจัดพิมพ์เผยแพร่ในปี 2551 เป็นต้น ประเด็นทางกฎหมายลิขสิทธิ์ คือ “...หากจะนำข้อความที่อยู่ในเนื้อความส่วนที่อุดม ไกรฤทธิชัย เป็นผู้นิพนธ์มาเขียนในงาน ผู้เขียนจะระบุอ้างอิงเป็น อุดม ไกรฤทธิชัย หรือจะระบุอ้างอิงเป็น ประเสริฐ ธนกิจจารุ และสุพัฒน์ วานิชย์การ ซึ่งเป็นบรรณาธิการจึงจะต้องตามหลักกฎหมาย ? ” วิธีการเขียนให้ถูกหลักกฎหมาย (1) การเขียนอ้างอิงในเนื้อหา ปฏิบัติ ดังนี้...การฟอกเลือดด้วยเครื่องไตเทียมในช่วงเวลาหนึ่งไม่สามารถควบคุมความเป็นกรดของเลือดได้ตลอด จึงจำเป็นต้องฟอกเลือดอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง (อุดม ไกรฤทธิชัย, 2551) โดยให้นำผู้นิพนธ์เนื้อหาเขียนอ้างอิงในเรื่อง และ (2) การเขียนอ้างอิงท้ายเนื้อหาหรือท้ายเล่ม ปฏิบัติ ดังนี้ อุดม ไกรฤทธิชัย (2551). “Adequacy of Hemodialysis” ในตำราการฟอกเลือดด้วยเครื่องไตเทียมและการพยาบาล, หน้า 47-63.ประเสริฐ ธนกิจจารุและสุพัฒน์ วานิชย์การ, บรรณาธิการ.กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพฯเวชสาร.

3. ลักษณะการเขียนอ้างอิงให้ครอบคลุมเพียงพอตามหลักกฎหมายลิขสิทธิ์ ตามบทบัญญัติมาตรา 33 ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ที่ว่า การกล่าว คัดลอก เลียน

หรือการอ้างอิงบางตอนตามสมควรจากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ โดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าได้ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่ง (The Royal Thai Armed Forces, 1994)กล่าวโดยสรุปดังนี้

การคัดลอก เลียน อ่านเพิ่มเติมในข้อ 2.2 การคัดลอกแบบคำต่อคำหรือวลีต่อวลีจากผลงานที่เผยแพร่ไว้แล้ว (ซึ่งปรากฏในบทความฉบับนี้ตามข้างต้นที่กล่าวมา) การอ้างอิงบางตอนตามสมควร ผู้เขียนขอยกคำบางตอนของคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1908/2546 มาชี้ประเด็นและอธิบายสรุปดังนี้ ...หนังสือ “กลยุทธ์ในการฝึกอบรม” ของจำเลยที่ 1 เป็นหนังสือคำอธิบายเกี่ยวกับการฝึกอบรม จัดอยู่ในหนังสือประเภทขนาด 8 หน้ายก ซึ่งจำเลยที่ 1 สามารถที่จะแสดงการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ของโจทก์ได้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นการทำเชิงอรรถหรือกล่าวถึงเจ้าของลิขสิทธิ์ เมื่อจำเลยที่ 1 นำข้อความของงานนั้นมาเขียนไว้ในหนังสือของจำเลยที่ 1 ดังที่จำเลยที่ 1 ได้กระทำแล้วในส่วนอื่น ๆ ของหนังสือดังกล่าว การที่จำเลยที่ 1 เพียงแต่อ้างอิงถึงชื่อโจทก์และบุคคลอื่นพร้อมงานเขียนรวม 26 รายการ ไว้ในหัวข้อเอกสารอ้างอิงที่ท้ายเล่มในกรณีเช่นนี้ ผู้อ่านย่อมไม่สามารถที่จะทราบได้ว่าข้อความส่วนใดของงานดังกล่าวเป็นงานเขียนของโจทก์ซึ่งจำเลยที่ 1 คัดลอกมา จึงยังไม่เป็นการเพียงพอที่จะถือได้ว่าเป็นการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ของโจทก์ อันจะถือได้ว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 เข้าหลักเกณฑ์ประการแรกของข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 33 แห่ง พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 จากคำตัดสินของศาลชี้ให้เห็นว่าการลึกลงผลงานของโจทก์มาเขียนในงานของตนเกินกว่าข้อ 2.2 (ที่เขียนอธิบายในบทความนี้ตามข้างต้น) ถึงแม้จะนำชื่อผู้เขียน ชื่อผลงานและอื่นๆไปเขียนระบุในส่วนที่เป็นอ้างอิงท้ายบท หรืออ้างอิงท้ายเล่มไว้เพียงแห่งเดียวก็ไม่เข้าข่ายการอ้างอิงบางตอนตามสมควรตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ฉะนั้นเพื่อป้องกันการเกิดปัญหาตามที่กล่าวมานักวิชาการพยาบาลต้องยึดการเขียนตามที่อธิบายในข้อ 2.2 อย่างเคร่งครัด และเขียนอ้างอิงแทรกในเนื้อหาตามรูปแบบการเขียนอ้างอิงที่สากลนิยม

ส่วนการฝ่าฝืนมาตรา 32 วรรคหนึ่ง ที่เป็นข้อฟ้องร้องในศาลที่พบบ่อยมี 2 กรณี คือ (2) การกระทำนั้นต้องไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตาม

ปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์ และ (3) การกระทำนั้นต้องไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร โดยผู้กระทำมักจะฝ่าฝืนบทบัญญัติตามมาตรา 32(2) และ 32(3) จึงเป็นเหตุให้ฟ้องร้องจากเจ้าของลิขสิทธิ์อยู่บ่อยครั้ง

4. การตรวจจับการโจรกรรมทางผลงานวิชาการ ด้วย โปรแกรมสำเร็จรูป การคัดลอกผลงานทางวิชาการ (Academic plagiarism) เกิดขึ้นเมื่อผู้เขียน คัดลอกคำจากต้นฉบับมากกว่า 4 คำโดยปราศจากการใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “ ” ตรงข้อความที่คัดลอก ทำให้เสมือนว่าเป็นผลงานของตนเองเป็นสิ่งที่โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปตรวจจับได้ (Library of Medicine, Chiang Mai University, 2015)จากข้อความข้างต้นนักวิชาการพยาบาลต้องตระหนักแล้วว่าการเขียนผลงานแต่ละชิ้นงานจะมีโอกาสซ้ำซ้อนความคิดของคนอื่นที่เสนอไว้ก่อนที่สูง ด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศที่พัฒนาอย่างต่อเนื่องทำให้เกิดการตรวจจับการโจรกรรมทางผลงานวิชาการในเชิงลึกได้เพิ่มมากขึ้น กระบวนการโจรกรรมผลงานทางวิชาการจะมีหลายรูปแบบมากขึ้นจากการตรวจจับได้จากการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปที่ทุกโปรแกรมจะมีเป็นพื้นฐาน (Matakul, 2008) คือ “ (1) การคัดลอก-วาง (Copy and Paste Plagiarism) คือ การนำข้อความจาก ต้นฉบับมาใช้โดยไม่ใส่เครื่องหมายคำพูดและเขียนอ้างอิงให้ถูกต้อง (2) การเปลี่ยนคำ (Word Switch Plagiarism) คือ การนำข้อความต้นฉบับมา เปลี่ยนบางคำโดยไม่ใส่เครื่องหมายคำพูดและเขียนอ้างอิงให้ ถูกต้อง (3) การอุปมา (Metaphor Plagiarism) คือ การนำคำอุปมาของต้นฉบับมาใช้ โดยไม่ได้อุปมาเป็นอย่างอื่น โดยไม่มีการอ้างอิง (4) สำนวน (Style Plagiarism) การนำข้อความต้นฉบับผู้อื่นมาใช้ โดยเรียบเรียง ประโยคใหม่อันแสดงถึงรูปแบบสำนวนเดิม (5) ความคิด (Idea Plagiarism) คือ การนำทฤษฎีต่าง ๆ มาวิเคราะห์ วิจัย ถึง ความรู้ทั่วไป หากมีผู้อื่นวิเคราะห์ ด้วยทฤษฎีนั้นแล้วจะต้องอ้างอิง หากไม่อ้างอิงจะเป็นการโจรกรรมผลงานวิชาการ” การปฏิบัติเพื่อเลี่ยงการตรวจจับการโจรกรรมวิชาการจากโปรแกรมสำเร็จรูป ให้นักวิชาการพยาบาลถือปฏิบัติตามแนวทางที่แนะนำไว้ตามข้อ 2. แนวทางการเขียนผลงานวิชาการในสาขาการพยาบาล

ศาสตร์ไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ อย่างเคร่งครัดบางครั้ง ผลงานที่ไม่ได้รับการตีพิมพ์สาเหตุหนึ่งคือวารสารตรวจสอบพบการโจรกรรมในบทความที่ส่งไปก็เป็นได้

โปรแกรมสำเร็จรูปที่ใช้ตรวจจับการโจรกรรมทางวิชาการในปัจจุบันมีหลายชื่อและสถาบันต่าง ๆ ก็ใช้โปรแกรมที่ต่างกัน อาทิ (1) CopyCat <http://www.copy-cat.in.th/> พัฒนาโดยศูนย์อิเล็กทรอนิกส์ (2) Anti-Koppae (แอนตี้ กอปแป๊ะ) <http://anti-kobpae.in.th/> พัฒนาขึ้นโดยหน่วยปฏิบัติการวิจัยเทคโนโลยีเสียง ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์แห่งชาติร่วมกับศูนย์ความรู้เฉพาะด้านวิศวกรรมความรู้และวิศวกรรมภาษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (3) อักษรวิสุทธิ์ <http://www.akarawisut.com/> ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ (4) โปรแกรมอื่น ๆ สามารถตรวจสอบได้จากลิงค์ของห้องสมุดสงขลานครินทร์ <http://stang.sc.mahidol.ac.th/text/plagiarism.htm> ของมหาวิทยาลัยมหิดล โดยรวมแล้วโปรแกรมที่กล่าวมาข้างต้นสามารถตรวจจับการโจรกรรมวิชาการได้ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศได้ในการประมวลผลคร่าวเดียวกัน

ผู้เขียนขอยกตัวอย่างโปรแกรมอักษรวิสุทธิ์มาเป็นตัวอย่างและอธิบายพอสังเขป ดังนี้ โปรแกรมอักษรวิสุทธิ์สามารถจับการคัดลอกที่ค่อนข้างสมบูรณ์มีสมาชิกมากกว่า 40 สถาบันแห่งที่เข้าร่วมใช้ตรวจสอบผลงานของนักวิชาการ โดยการประมวลผลของโปรแกรมจะอ่านผลเป็นจำนวนเปอร์เซ็นต์การคัดลอกผลงานวิชาการ (similarity index) ตามรูปที่ 3 และโปรแกรมจะเปรียบเทียบให้เห็นว่ามีรายการใดบ้างที่ผลงานคล้ายกันดูจาก Math Overview ซึ่งโปรแกรมจะแสดงรายละเอียดแบบชัดเจนตามรายการที่ตรวจจับได้ ซึ่งตามข้อตกลงของการใช้โปรแกรมนี้หากเปอร์เซ็นต์การโจรกรรมผลงานวิชาการน้อยกว่า 10 เปอร์เซ็นต์ต่อรายการถือว่าอยู่ในเกณฑ์ยอมรับ หากมากกว่านี้ต้องขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ (Graduate School Education, Ban Somdet Chaopraya Rajabhat University, 2016) แต่โดยรวมทั้งฉบับต้องไม่เกิน 30 เปอร์เซ็นต์ อย่างไรก็ตามการมีเปอร์เซ็นต์การโจรกรรมผลงานวิชาการน้อยที่สุดจะเป็นการดี อนึ่งโปรแกรมอักษรวิสุทธิ์สามารถตรวจจับประมวลไฟล์งานได้เกือบทุกนามสกุลไฟล์ เช่น .doc / .pdf เป็นต้น

Plagiarism Checking Report

Created on Jun 27, 2018 at 21:19 PM

Submission Information

ID	SUBMISSION DATE	SUBMITTED BY	ORGANIZATION	FILENAME	STATUS	SIMILARITY INDEX
881887	Jun 27, 2018 at 21:19 PM	chutchavarn.wo@ssru.ac.th	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	แนวทางการเขียนผลงานวิชาการในสาขาการพยาบาลศาสตรไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์.docx	Completed	0.00 %

Match Overview

NO.	TITLE	AUTHOR(S)	SOURCE	SIMILARITY INDEX
No data available in table				

ภาพ 3 ตัวอย่างบันทึกการประมวลผลเปอร์เซ็นต์การโจรกรรมผลงานวิชาการของโปรแกรมอักขราวิสุทธิ์

การประมวลผลเปอร์เซ็นต์การโจรกรรมผลงานวิชาการที่มากกว่า 30 เปอร์เซ็นต์ แปลผลว่า ความคิดที่ผู้เขียนเสนอมีการซ้ำซ้อนคล้ายคลึงกับคนอื่นที่เผยแพร่ไว้แล้ว เพื่อลดเปอร์เซ็นต์การโจรกรรมผลงานวิชาการจากประสบการณ์ของผู้เขียนเสนอ วิธีการปฏิบัติ ทำได้ดังนี้ (1) วิเคราะห์ประมวลผลเปอร์เซ็นต์การโจรกรรมผลงานวิชาการตามรายการที่โปรแกรมประมวลได้ โดยโปรแกรมจะระบุแหล่งอ้างอิงไว้อย่างชัดเจน (2) สืบค้นแหล่งข้อมูลตามโปรแกรมระบุนำเอกสารนั้นมาอ่านวิเคราะห์ให้เข้าใจ (3) ผู้เขียนปฏิบัติตามแนวทางที่แนะนำไว้ตามข้อ 2 แนวทางการเขียนผลงานวิชาการในสาขาการพยาบาลศาสตรไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ จนครบทุกรายการ (4) เมื่อแก้ไขเสร็จส่งไฟล์งานนั้นเข้าตรวจสอบด้วยโปรแกรมอักขราวิสุทธิ์อีกครั้ง ก่อนส่งผลงานวิชาการนั้นไปตีพิมพ์กับวารสารที่คัดสรร

5. กรณีศึกษาจากคำพิพากษาศาลฎีกาเกี่ยวกับการคัดลอกผลงานทางวิชาการ

เนื้อความตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1908/2546 ซึ่งเป็นตัวอย่างโจรกรรมวิชาการแล้วมีการฟ้องคดีในชั้นศาลผู้เขียนคัดลอกมาบางส่วนพร้อมสรุปความสังเขปดังนี้...โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ในคดีคัดลอกหรือเลียนแบบงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่นในส่วนอันเป็นสาระสำคัญซึ่งถือว่าเป็นการทำซ้ำหรือดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ซึ่งเป็นสิทธิแต่ผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15 (1) หากจำเลยที่ 1 กระทำไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ การกระทำของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นข้าราชการสังกัดมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง

ย่อมเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 27(1) แห่ง พ.ร.บ. ฉบับเดียวกัน หนังสือ “กลยุทธ์ในการฝึกอบรม” ของจำเลยที่ 1 ในหัวข้อความหมายของการประเมินผล ขั้นตอนในการประเมินผลการฝึกอบรม รูปแบบของรายงาน แนวทางเบื้องต้นในการวิเคราะห์โครงการฝึกอบรม การกำหนดขอบเขตและวัตถุประสงค์ของการประเมินผล และการวางแผนประเมินผล มีข้อความที่เหมือนและคล้ายกับข้อความที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ “คู่มือการประเมินผลการฝึกอบรมสำหรับผู้รับผิดชอบโครงการฝึกอบรม/สัมมนา” และ “คู่มือการประเมินและติดตามผลการฝึกอบรมสำหรับผู้รับผิดชอบโครงการฝึกอบรม/สัมมนา” ของโจทก์ในส่วนอันเป็นสาระสำคัญของงานประมาณ 30 หน้า จากจำนวนประมาณ 150 หน้า ข้อความบางตอนมีลักษณะเกือบเหมือนกันคำต่อคำ บางตอนมีลักษณะดัดแปลงให้ต่างเล็กน้อย และบางตอนก็เพียงแค่ปรับเปลี่ยนหัวข้อเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งยากที่จะเกิดขึ้นได้โดยบังเอิญ การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการทำซ้ำและดัดแปลงงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ เมื่อจำเลยที่ 1 กระทำไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากโจทก์ การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ แม้ในการเผยแพร่ตำราและสิ่งตีพิมพ์ภายในมหาวิทยาลัยจำเลยที่ 1 ไม่ได้มุ่งแสวงหาผลกำไรแบบธุรกิจเอกชน เพราะตั้งราคาจำหน่ายหนังสือใกล้เคียงกับต้นทุน แต่จำเลยที่ 1 ก็ได้รับค่าตอบแทนจากงานเขียนนั้น แสดงให้เห็นว่าการกระทำของจำเลยเป็นการกระทำเพื่อหากำไรแล้ว จึงไม่เข้าข้อยกเว้น

ส่วนจำเลยที่ 2 เป็นหน่วยงานมหาวิทยาลัย การจัดพิมพ์ตำราต่าง ๆ มีระเบียบว่าด้วยสำนักพิมพ์ของ

มหาวิทยาลัย โดยมีคณะกรรมการบริหารของสำนักพิมพ์พิจารณาในขั้นต้น และมีบรรณาธิการตรวจคุณภาพในการจัดพิมพ์หนังสือ “กลยุทธ์ในการฝึกอบรม” ของจำเลยที่ 1 ก็ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังกล่าว จึงย่อมจะเป็นเหตุให้จำเลยที่ 2 ไม่อาจทราบในเบื้องต้นได้ว่าหนังสือดังกล่าวเป็นหนังสือที่เขียนขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ ส่วนการจำหน่ายและเผยแพร่ต่อสาธารณชนในระยะต่อมานั้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 2 รู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้ว่าหนังสือดังกล่าวจำเลยที่ 1 เขียนขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมของโจทก์ แล้วจำหน่ายหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งหนังสือดังกล่าวเพื่อการค้า การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมของโจทก์ ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31 (1) และ (2) ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 1 นั้น ประกอบด้วยหลักเกณฑ์ 3 ประการ คือ (1) เป็นการกระทำต่าง ๆ ตามที่มาตรา 32 วรรคสอง ถึงมาตรา 33 บัญญัติไว้ (2) การกระทำนั้นต้องไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์ และ (3) การกระทำนั้นต้องไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร แม้จำเลยที่ 1 จะอ้างข้อยกเว้นว่าการเขียนหนังสือ “กลยุทธ์ในการฝึกอบรม” เพื่อใช้เป็นเอกสารประกอบการสอนและเป็นผลงานทางวิชาการใช้ประกอบการพิจารณาขอรับการแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์เท่านั้น อันอาจถือได้ว่าเป็นการวิจัยงานหรือทำซ้ำและดัดแปลงโดยผู้สอนเพื่อแจกจ่ายแก่ผู้เรียนในชั้นเรียนหรือในสถาบันการศึกษาโดยไม่ได้หากำไร ซึ่งเข้าข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ก็ตาม แต่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้กระทำถึงขั้นจัดพิมพ์เพื่อจำหน่ายแก่บุคคลทั่วไปเพื่อหากำไร และเนื้อหาในการลงนามจัดพิมพ์นั้นเกินการสมควร การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงไม่เข้าข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าว (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1908/2546 แหล่งที่มา: กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา <https://deka.in.th/view-110887.html> เผยแพร่เมื่อ: 1 ม.ค. 2553 07:00:00)

5.1 สภาพบังคับทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 กฎหมายต้องมีความศักดิ์สิทธิ์ด้วยการกำหนดบทลงโทษและการเคร่งในการบังคับของเจ้าพนักงานในการดำเนินโทษตามคำพิพากษาของศาลนั้น ในบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์แบ่ง

เป็นการรับผิดทางอาญาและการรับผิดทางแพ่ง (The Royal Thai Armed Forces, 1994) ดังนี้

5.1.1 การรับผิดทางอาญา เป็นการที่โจทก์ขอให้ศาลลงโทษผู้กระทำความผิดฐานการละเมิดลิขสิทธิ์ มีทั้งโทษจำคุกและปรับแล้วแต่ความรุนแรงของการกระทำผิด คดีอาญากรณีที่การกระทำผิดนั้นสามารถยอมความกันได้ต้องมีการร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงาน (ตำรวจ) ภายใน 3 เดือน นับตั้งแต่วันที่รู้เรื่องตำรวจจึงจะทำการดำเนินคดีได้ เกลี่ยยอมความให้ หากล่วงเลยมากกว่า 3 เดือนคดีจะต้องจบลงในชั้นศาลเท่านั้น

5.1.2 การรับผิดทางแพ่ง เป็นการชดเชยค่าเสียหาย ระวังการละเมิดลิขสิทธิ์และแก้ไขความเสียหายด้วยวิธีอื่น เช่น ลงประกาศ แจ้งทางหน้าหนังสือพิมพ์ ให้ทำลายสำเนางานอันเนื่องมาจากการละเมิดลิขสิทธิ์ อายุความทางแพ่งผู้ถูกละเมิดลิขสิทธิ์ต้องฟ้องร้องภายใน 3 ปี นับตั้งแต่วันที่รู้เรื่องว่ามีการละเมิดผลงานทางวิชาการตน แต่ต้องไม่เกิน 10 ปี นับจากวันที่ละเมิด ประเด็นในเรื่องค่าเสียหายที่ต้องจ่ายในคดีละเมิดลิขสิทธิ์จะมาน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความรุนแรง ความเสียหายประโยชน์ เสียสิทธิของผู้ที่ถูกละเมิด มาตรา 69 ระบุความรับผิดทางแพ่งที่เกี่ยวข้องกับการทำซ้ำหรือดัดแปลง เผยแพร่ต่อสาธารณชน ทำสำเนา ขายหรือให้เช่าผลงานวิชาการอันเกิดจากการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น ต้องละวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

บทสรุป

การพัฒนาผลงานวิชาการเป็นสิ่งที่พึงปฏิบัติของนักวิชาการพยาบาล แต่ผลงานวิชาการทุกชิ้นในสาขาพยาบาลศาสตร์ย่อมต้องเขียนอธิบายความเป็นมาเชิงเหตุผลขององค์ความรู้ให้ชัดเจนถึงจะเกิดความน่าเชื่อถือ โดยความรู้นั้นเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยพัฒนาศาสตร์การพยาบาลให้เจริญยิ่งขึ้น แต่จริยธรรมของนักวิชาการจะต้องให้เครดิตแก่ความคิดของผู้สร้างสรรค์ผลงานที่มีไว้ก่อนหน้า ดังนั้นผลงานวิชาการที่มีคุณค่าในสาขาพยาบาลศาสตร์ อันได้แก่ การเขียนกรณีศึกษา การแปลงานจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง การเขียนผลงานวิชาการเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน การเรียนรู้ การเขียนงานวิจัย การเขียนงานสันทิบัติ การเขียนผลงานวิชาการรับใช้สังคม การเขียนบทความวิชาการ การเขียนตำราและการเขียนหนังสือก็ ผู้เขียนต้องระบุที่มาของ

ความคิดที่นำมาสรุปในงานของตนให้ชัดเจนอันนำไปสู่การสืบค้นกลับไปหาต้นฉบับของความคิดนั้นได้ โดยวิธีเขียนอ้างอิงแต่ละแบบได้เขียนไว้ในเนื้อหาบทความแล้วผู้เขียนจึงขอเสนอแนะแก่นักวิชาการพยาบาลทุกท่านที่กำลังจะเขียนผลงานวิชาการเผยแพร่ ว่า ท่านควรทำความเข้าใจในเนื้อหาบทความ แนวทางการเขียนผลงานวิชาการในสาขาการพยาบาลศาสตร์ไม่ให้ละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ให้

ละเมิดก่อนลงมือเขียนผลงานวิชาการของตนเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการละเมิดลิขสิทธิ์ผู้อื่น หากขาดการตระหนักรู้ตามที่แนะนำแล้ว ผลงานวิชาการของท่านอาจเกิดการละเมิดและถูกฟ้องร้องตามกฎหมายลิขสิทธิ์ตามมาได้และท่านเองอาจต้องเสียค่าใช้จ่ายตามคดีแพ่งขณะเดียวกันท่านอาจต้องรับผิดชอบคดีอาญาด้วย

Reference

- Commission on Civil Service in Higher Education. (2017). Assistant professor, Associate professor And the Professor. *The Royal Envoy Book 134, Special Edition 265*, 41-66. (in Thai)
- Foocharoen, S. (2014). Self-plagiarism. *Journal of Medical Technology and Physical Therapy*, 26(3), 209-212. (in Thai)
- Graduate School Education, Ban Somdet Chaopraya Rajabhat University. (2016). Workshop work shop: writing research articles, publishing and using the akarawisut program. Bangkok, Thailand. [online]. *HCU Journal*, 18 (35), 145-160. (in Thai)
- Library of Medicine, Chiang Mai University. (2015). *Turnitin Applications*. Bangkok, Thailand. [online]. Retrieved from: <https://www.med.cmu.ac.th/library/activities/act-2015.php> (June 29, 2018)
- Matakul, B. (2008). Plagiarism, literary theft. *World sport of Science*, 8(2), 7-10. (In Thai)
- Roig, M. (2010). Plagiarism and self-plagiarism: what every author should know. *Biochemical Medicine*, 20, 295-300.
- Sindam, M. (2016). Legal Problems of Copyright Regarding the Distribution of Digital Goods. *Journal of Law Naresuan University*, 9(1), 251-274. (In Thai)
- Supak-Simolcic, V., & Bilic-Zulle, L. (2013). How do we handle self-plagiarism in submitted manuscripts. *Biochemical Medicine*, 23, 150-3.
- Supak-Simolcic V. (2013). Salami publication: definitions and examples. *Biochem Med*, 23, 137-41.
- Tachaprasertporn, K. (2013). *Problem Concerning the Analysis of Literary Adaptation Under the Copyright Act B.E. 2537*. Master degree of Laws, Bangkok University. (In Thai)
- Tampa, M. (2013). *How to write academic works, do not infringe copyright and not copy the work. (Plagiarism) (2nd ed)*. Bangkok: Chulalongkorn University Press. (In Thai)
- Thaweechai, S. (2017). *Documentation: Copyright Law. The Council of the Royal Family , Bangkok, Thailand.* [online]. Retrieved from: <http://www.thethaibar.or.th/thaibarweb/index.php/th88-1.html> (June 29, 2018)
- The Royal Thai Armed Forces. (1994). The Copyright Act. *The Royal Thai Government*. 111, (59), 1-22. (In Thai)

